

THE BLACK SORROWS tilbake i Norge

Sist gang bandet spilte i Norge var så langt tilbake som i 1993. Den gang ble Rockefeller i Oslo besøkt. 21 år senere, med den rykende ferske «Certified Blue» i bagasjen, er det et tent og spillesugent australsk band som vender tilbake til Norge. Denne gangen står også Nidaros Bluesfestival i Trondheim på turnélista.

TEKST: FREDDY TORESEN

Det er ingen tvil om at sjefen sjøl, Joe Camilleri, har gode minner fra gamle dager i Norge.

- Jeg liker kulden i Norge. Jeg husker jeg drakk meg full og ramlet ut i snøen. Jeg ble edru på et blunk, minnes frontfiguren med rungende latter over telefonen fra Australia.

Avtalen med managementet til Black Sorrows var spikret på forhånd. Vi skulle ringe presist klokken 11.30 norsk tid, noe som betyr klokken 21.30 i Australia.

Det ringte i andre enden, men ingen svarte. Vi forsøkte på nytt uten hell. Tre minutter senere ble vi oppringt.

- Hi, it's Joe. How are you, sa en munter, men noe hektisk stemme i andre enden.

- Beklager at jeg ikke tok telefonen. Jeg er alene hjemme med toåringen. Det kan bli litt vel mye å passe på for en 66 år gammel rocker, forteller han og fortsetter:

- Det er 30 grader her nå. Hvordan er det i Norge?

- Joda, her er det vinter og kaldt.

- Jeg liker kulden deres og gleder meg til å komme tilbake, forsikrer han.

Det begynner å bli noen år siden Black Sorrows fra Australia slo igjennom med hits som «The Chosen Ones», «Harley & Rose» og "Chained To The Wheel", for å nevne noen. Fra midten av 80-tallet og et stykke ut på 90-tallet hadde

bandet en voldsom suksess. Black Sorrows turnerte verden rundt. Det som begynte som et hobbyband hvor materialet var coverlåter av legender som Chuck Berry, Fats Domino og John Lee Hooker vokste seg stort med et tempo av en annen verden.

- Det var gøy, selvfølgelig, men veldig slitsomt. Det å ha suksess var helt fint det, men det følger mye med suksessen. Ting som man egentlig ikke tenker over. For meg føltes det ikke helt bra. Jeg ønsker nærmest kontakt med publikum og fans. Jeg liker å lukte sveden av folk. Plutselig spilte vi bare konserter for 20.000 mennesker. Litt av glede, det som gjorde at vi begynte med dette forsvant, sier en dønn ærlig Camilleri.

Han liker ikke å snakke alt for mye om fortiden. Den er der, og han er for såvidt stolt av den. Men han liker mye heller å snakke om framtiden og dens muligheter. I en alder av 66 år er han like aktiv som han alltid har vært. 2014 er hans 50. år som musiker og artist. Småbarnspappaen har nok av musikalske prosjekter på gang, og det har han også hatt siden Black Sorrows på mange måter forsvant fra radaren til musikinteresserte nordmenn.

- Jeg har spilt hele tiden. Jeg har hatt sideprosjekter som Bakelite Radio, et band som egentlig minner mye om Black Sorrows, forteller han.

The Black Sorrows' leder og frontfigur, Joe Camilleri.

- Hvorfor slapp du taket i Black Sorrows egentlig?

- Når man blir populær, så kan man ikke lenger være usynlig. Vi fikk fram mange populære låter. Publikum forventet den og den stilene. Det ble slutt på å eksperimentere musikalsk. Det ble slutt på å ha det gøy. Det er en merkelig verden. Man ønsker å bli kjent og oppnå suksess, og når man først klarer det, så er man ikke helt fornøyd, flirer Camilleri og skjønner godt hvor rart sonnementet egentlig høres ut. Men, det er sånn han er. Multiinstrumentalisten, låtskriveren og sangeren vil ha nærværet, kontakt og full frihet musikalsk sett.

Oppholdet kom etter skiva «Better Times» fra 1992.

- Vi hadde pengene. Vi hadde suksess. Vi var slitne etter lange turneer i ettermat av «Better Times». Det var på tide å fornye seg litt. Selv om vi tok en pause, så la jeg aldri ned Black Sorrows, sier han og fortsetter:

- Noen av de andre i bandet fant nye prosjekter. Det samme gjorde jeg. De har hatt suksess på sine områder i ettermat. Vi snakker sammen når vi møtes. Jeg

ønsker dem alt godt. Vi er fortsatt gode venner.

- Det har blitt mange utskiftinger i Black Sorrows opp gjennom

årene. Hva er årsaken?

- Det er litt tilfeldig. Folk kommer og folk går. Felles for dem alle er heldigvis at de er usedvanlig dyktige musikere. Joe kan være en ganske krevende bandleader. Det er kanlike en annen forklaring på de mange skiftene i bandet.

- Det handler ikke om hvem eller hvorfor de er med i bandet. De må tro på det de holder på med, hvis ikke må de ut, konkluderer han ganske konkant.

Han innrømmer at det er litt stas å være en kjent figur. For det er han. Spesielt hjemme

“

Det er en merkelig verden. Man ønsker å bli kjent og oppnå suksess, og når man først klarer det, så er man ikke helt fornøyd...

fied Blue».

- Hver eneste gang vi lager ei skive, så forsøker vi å lage en så god som overhodet mulig. Sånn er det hele tiden, sier Camilleri.

- Hvordan vil du selv beskrive den?

- Det er Black Sorrows. Den er veldig variert. Det er soul, det er country, gospel, pop og blues. Det er mange blålementer i vår musikk, forsikrer han.

Joe Camilleri er svært opptatt av låtene. Uansett hvilken sjanger han spiller, så handler det om sjelen i hver enkelt låt

må fram.

- Alt jeg gjør er med en egen integritet. Sånn er det med låtene jeg skriver også. De må ha sin egen sjel. Så er det viktig at bandet koser og kjæler med låta, sier frontfiguren i Black Sorrows.

Gitarist Claude Carranza har vært i 15 år nå. Han er eksakt den typen Joe Camilleri er ute etter.

- Jeg elsker gitaristen min. Han er ganske enkelt brilliant. Ikke minst live på konserter. Man må respondere. Man må ha det artig på scenen. Claude har alle disse egenskapene. Det er

en frys å spille sammen med ham, slår 66-åringen fast.

Black Sorrows spiller 130 til 140 show i året. Joe Camilleri setter sjeldent opp noen settliste, kun hvilken låt de skal åpne med. Resten vil han bestemme der og da. Noen ganger endrer han sågar åpningslåten etter at de har entret scenen.

- Jeg liker å lukte publikum og hva de ønsker. Forhåpentligvis lukter de godt. Det er et kick å spille live, sier han.

Og bandet låter ganske så forskjellig fra konsert til konsert.

- Du må gjerne være jazzmusi-

ker, men ikke spill jazz. Du må vise respekt for låtens sjel. Du kan variere underveis i samme låt, men det må gjøres på den rette måten, smiler han og ber om forståelse for at han igjen må hjelpe til for husets toåring.

- She is going nuts, ler han.

Nyskiva er med i bagasjen til Norge. Nye prosjekter er allerede i gang. Akkurat nå planlegger Joe Camilleri å spille inn en skive med arbeidstittel: «My Favourite Dead Peoples Song»:

- De er falne helter. Jeg vil hedre JJ Cale, Willy de Wille, Lou Reed og Gil Scott Heron, for å nevne noen, med å spille inn deres later. Elmore James er også med. Elmore var min store helt da jeg var ung. Nå har jeg oppdaget ham på nytte på mine gamle dager. Nå er Elmore min nye helt. Det er det som er så deilig med musikk, påpeker Camilleri.

- Hvordan ser du på å spille på en bluesfestival som Nidaros?

- Jeg ville heller kalt det en musikkfestival, men det er nå meg da. Jeg gleder meg, og det gjør resten av bandet også. Forhåpentligvis ødelegger ikke jetlagen alt for mye. Det er en lang reise for to konserter. Vi skal spille på Byron Bay Blues Festival før vi kommer, så oppladningen bør være den aller beste, smiler fembarnspappaen og takker for praten for denne gang.

Black Sorrows anno 2014 består av Joe Camilleri (saksofon, mandolin, gitar munnspill og vokal), Claude Carranza (gitar), John McCall (tangenter), Mark Grey (bass) og Angus Burchall (trommer).